

Προσωπικοί Στόχοι Αθλητών
της Καλαθοσφαίρισης με Καρότσι από τη Θεσσαλία
Ειδικότητα Ειδικής Φυσικής Αγωγής

Απρίλιος 2002
Διπλωματική Εργασία
Κυρπιτζή Μεταξία
Υπεύθυνος Καθηγητής: Σκορδίλης Μανώλης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

004000068855

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΓΚΡΙΖΑ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ»

Αριθ. Εισ.: 1983 / 1

Ημερ. Εισ.: 05 - 06 - 2002

Δωρεά:

Ταξιθετικός Κωδικός: ΠΤ - ΓΕΦΑΑ

2002

ΚΥΡ

Περιεχόμενα	Σελίδα
Περίληψη	02
Εισαγωγή	03
Μέθοδος	10
Συμμετέχοντες	10
Διαδικασία	10
Ερευνητικό Εργαλείο	11
Στατιστική Ανάλυση	11
Αποτελέσματα-Συζήτηση	11
Βιβλιογραφία	16
Πίνακας 1	19
Πίνακας 2	20
Πίνακας 3	21
Σχήμα 1	22
Σχήμα 2	23
Σχήμα 3	24
Σχήμα 4	25

Περίληψη

Εξετάστηκαν οι προσωπικοί στόχοι αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από τη Θεσσαλία. Χρησιμοποιήθηκε το Ερωτηματολόγιο Προσωπικών Στόχων (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire-TEOSQ) (Duda, 1989) για τους σκοπούς της έρευνας. Το TEOSQ χωρίζεται στους δύο παράγοντες: α) Προσανατολισμός του έργου (task orientation) και β) Προσανατολισμός του εγώ (ego orientation). Εξετάστηκαν συνολικά 18 αθλητές και 1 αθλήτρια από τρεις ομάδες στα Τρίκαλα, την Καρδίτσα και την Λάρισα. Οι απαντήσεις των 19 συμμετεχόντων αναλύθηκαν συνολικά με το SPSS (Norusis, 1993). Συνολικά οι αθλητές της καλαθοσφαίρισης είχαν υψηλότερη προδιάθεση για την ικανοποίηση μέσω του έργου. Οι διαφορές μεταξύ των ομάδων δεν ήταν στατιστικά σημαντικές. Υψηλότερη προδιάθεση για την ικανοποίηση μέσω του έργου παρουσίασε η ομάδα των Τρικάλων και μικρότερη η ομάδα της Λάρισας. Στο μέλλον προτείνεται η εξέταση των προσωπικών στόχων αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από όλη την Ελλάδα.

Προσωπικοί Στόχοι Αθλητών
της Καλαθοσφαίρισης με Καρότσι από τη Θεσσαλία

Εισαγωγή

Η συμμετοχή στον αθλητισμό των αθλητών με καρότσια έχει αυξηθεί τα τελευταία χρόνια (Skordilis, 1998). Η αύξηση της συμμετοχής οδήγησε στην περαιτέρω αύξηση του ερευνητικού ενδιαφέροντος για την κινητική απόδοση των αθλητών με καρότσια και τους παράγοντες που την επηρεάζουν (Reid & Prupas, 1998). Στην συνέχεια παρουσιάζονται έρευνες που εξετάζουν τις ψυχολογικές παραμέτρους που επηρεάζουν την κινητική απόδοση των αθλητών/τριών με και χωρίς καρότσια.

Η Duda (1989) δήλωσε ότι υπάρχουν δύο διαφορετικοί προσανατολισμοί που αντανακλούν τα κριτήρια που χρησιμοποιούν οι αθλητές για να κρίνουν την επιτυχία ή/και την αποτυχία τους. Οι δύο διαφορετικοί προσανατολισμοί ονομάζονται: α) Προσανατολισμός του Έργου (task orientation) και β) Προσανατολισμός του Εγώ (ego orientation). Οι προσανατολισμοί έργου και εγώ αποτελούν τους δύο παράγοντες (factors) του Ερωτηματολογίου των Προσωπικών Στόχων (TEOSQ, Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire), (Duda, 1989). Οι αθλούμενοι με προσανατολισμό έργου αποδέχονται την επιτυχία μέσα από την προσωπική τους βελτίωση. Οι αθλούμενοι με προσανατολισμό του εγώ αποδέχονται την επιτυχία μέσα από την προσωπική τους επικράτηση στον αθλητισμό.

Οι Brasile, Kleiber και Harnish (1991) εξέτασαν τα κίνητρα της συμμετοχής στον αθλητισμό ανάμεσα σε αθλητές με και χωρίς κινητικές αναπηρίες. Εξετάστηκαν 162 άνδρες και 112

γυναίκες που συμμετείχαν στην καλαθοσφαίριση και σε αγωνίσματα στίβου. Οι αθλητές που συμμετείχαν: α) χρησιμοποιούσαν καρότσι (N = 158) ή β) ήταν αθλητές χωρίς αναπηρίες (N = 116). Οι εξεταζόμενοι είχαν 11,28 ώρες εξάσκησης την εβδομάδα (TA = 8,4) στο άθλημά τους με ηλικία τα 26,04 έτη (TA = 9,3).

Οι Brasile, Kleiber και Harnisch (1991) χρησιμοποίησαν δύο ερωτηματολόγια: α) κλίμακα κινήτρων συμμετοχής (Participation Reasons Scale-PRS) και β) δημογραφικά χαρακτηριστικά των αθλητών (Respondent Information Form-RIF) για την συλλογή των δεδομένων. Βρέθηκε ότι οι αθλητές και οι αθλήτριες με τη συμμετοχή τους ικανοποιούν τα κίνητρα: α) της φυσικής κατάστασης, β) της ικανοποίησης του εγώ, γ) του έργου, δ) της κοινωνικής ένταξης και ε) της κοινωνικής επιρροής. Τα αποτελέσματα της ανάλυσης προσδιόρισαν ότι υπάρχουν περισσότερες ομοιότητες παρά διαφορές στα κίνητρα για συμμετοχή στον αθλητισμό για αθλητές με και χωρίς αναπηρίες. Διαφορές βρέθηκαν μόνο στον παράγοντα της κοινωνικής ένταξης. Οι αθλητές με αναπηρίες βρέθηκαν να δίνουν μεγαλύτερη έμφαση από τους αθλητές χωρίς αναπηρίες στην επαφή με φίλους, ταξίδια, και στην ευχαρίστηση από την επικοινωνία με άλλους ανθρώπους μέσα από τον αθλητισμό. Οι ερευνητές δήλωσαν ότι οι κοινωνικές ανάγκες αθλητών με αναπηρίες χρειάζεται να εξεταστούν ερευνητικά στο μέλλον. Τα κίνητρα συμμετοχής στον αθλητισμό εξαρτώνται περισσότερο από τον τρόπο με τον οποίο οι αθλητές με αναπηρίες αντιμετωπίζουν τον εαυτό τους και όχι από την αναπηρία τους.

Οι Williams και Kolkka (1998) εξέτασαν την κοινωνικοποίηση των αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι στο Ηνωμένο Βασίλειο (Μεγάλη Βρετανία, MB). Εξετάστηκαν 144 αθλητές και 18 αθλήτριες που αντιπροσώπευαν 23 από τις 30 χώρες της Μεγάλης Βρετανίας. Οι ερευνητές βρήκαν ότι: α) η καλαθοσφαίριση με καρότσι προσεγγίζεται σε ένα κοινωνικό σύστημα αξιών και β) η κοινωνικοποίηση των αθλητών μεταξύ τους θεωρείται μια δυναμική διαδικασία που διατηρεί τις κοινωνικές σχέσεις μέσα στο σύστημα. Οι ερευνητές βρήκαν ότι η παρουσία των φίλων, προπονητών και των ομάδων ήταν πολύ σημαντικοί παράγοντες κοινωνικοποίησης των αθλητών. Η καλαθοσφαίριση σε καρότσι έχει: α) συνδεθεί με τις υπηρεσίες υγείας και παιδείας και β) δεν αντιμετωπίζεται σαν δραστηριότητα αποκατάστασης στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Οι Fung και Fu (1995) εξέτασαν τις ψυχολογικές διαφορές μεταξύ 300 αθλητών σε καρότσι που: α) συμμετείχαν (φιναλίστ) και β) δεν συμμετείχαν σε τελικούς αγώνες (όχι φιναλίστ) στίβου, κολύμβησης και επιτραπέζιας αντισφαίρισης στη Κίνα. Εξετάστηκαν 150 φιναλίστ και 150 όχι φιναλίστ από τα παραπάνω αθλήματα. Οι Fung και Fu (1995) χρησιμοποίησαν τα πέντε ερωτηματολόγια: α) της δέσμευσης στην προπόνηση (Commitment to training: Carmack & Martens, 1979), β) S.T.A.I. Form X-2, κατάσταση και χαρακτηριστικά άγχους (State and Trait Anxiety Inventory: Spielberger, Gorsuch, & Lushene, 1970) γ) προφίλ της εσωτερικής διάθεσης (Profile of Mood States: McNair, Lorr & Dappleman 1971), δ) συμπεριφοράς απέναντι στη φυσική

δραστηριότητα (Attitude Towards Physical Activity: Corbin & Lindsey, 1985) και ε) δημογραφικών στοιχείων.

Οι Fung και Fu (1995) εξέτασαν όσους φιναλίστ συμμετείχαν με τους κανόνες του International Stoke Mandeville Games Federation (1984). Συμμετείχαν συνολικά 76 φιναλίστ αθλητές και 74 αθλήτριες που χωρίζονταν σε α) 33 αθλητές και 29 αθλήτριες στίβου, β) 25 αθλητές και 21 αθλήτριες κολύμβησης και γ) 18 αθλητές και 24 αθλήτριες επιτραπέζιας αντισφαίρισης.

Οι Fung και Fu (1995) βρήκαν ότι οι αθλητές σε καρότσι που συμμετείχαν σε τελικούς (φιναλίστ) εμφάνισαν: α) υψηλότερη δέσμευση κι ενθουσιασμό και β) χαμηλότερη ένταση και σύγχυση, συγκριτικά με τους όχι φιναλίστ. Οι ερευνητές κατέληξαν ότι χρειάζεται έρευνα στο μέλλον για να κατανοηθούν οι ψυχολογικές παράμετροι που χαρακτηρίζουν τους φιναλίστ αθλητές με καρότσι.

Η Fung (1992) εξέτασε τα κίνητρα για συμμετοχή στον ανταγωνιστικό αθλητισμό σε αθλητές με καρότσι. Εξετάστηκαν άνδρες και γυναίκες αθλητές από την Αμερική, Βρετανία και Ιαπωνία, με τετραπληγία και παραπληγία, που συμμετείχαν σε αγωνίσματα στίβου. Οι εξεταζόμενοι συμμετείχαν στην Παραολυμπιάδα της Σεούλ του 1988.

Η Fung (1992) χρησιμοποίησε το ερωτηματολόγιο των Gould, Feltz και Weiss (1985) για να εξετάσει τα κίνητρα της συμμετοχής στον ανταγωνιστικό αθλητισμό. Βρέθηκαν σημαντικές διαφορές στα κίνητρα μεταξύ των αθλητών από διαφορετικές α) χώρες και β) φύλο. Αμερικανοί και Βρετανοί αθλητές συμμετείχαν για να βελτιώσουν την φυσική τους κατάσταση περισσότερο από τους Ιάπωνες αθλητές. Αμερικανοί αθλητές είχαν περισσότερο

ομαδικότητα από τους Βρετανούς οι οποίοι, με τη σειρά τους, είχαν περισσότερη ομαδικότητα από τους Ιάπωνες. Τέλος, οι Αμερικανοί βίωναν την αθλητική συμμετοχή περισσότερο σαν πρόκληση συγκριτικά με τους Ιάπωνες. Οι άνδρες αθλητές βρέθηκαν να συμμετέχουν στον αθλητισμό περισσότερο για την επιτυχία και λιγότερο για την φιλία συγκριτικά με τις γυναίκες αθλήτριες. Η Fung (1992) δήλωσε ότι για να επιβεβαιωθούν τα αποτελέσματα χρειάζεται περισσότερη έρευνα σε μεγαλύτερη ομάδα αθλητών με καρότσι που συμμετέχουν σε αγωνίσματα διαφορετικά από το στίβο.

Οι Duda, Olson και Templin (1991) εξέτασαν την σχέση μεταξύ των προσωπικών στόχων με τις απόψεις για αθλητική άμιλλα και την αποδοχή ή μη της νομιμότητας επιθετικών συμπεριφορών στους αντιπάλους. Στην έρευνα συμμετείχαν 56 αγόρια και 67 κορίτσια από 5 διαφορετικά γυμνάσια και λύκεια των Η.Π.Α. Όλοι οι συμμετέχοντες ήταν αθλητές της καλαθοσφαίρισης, με μέση ηλικία τα 16,6 χρόνια (Εύρος = 15-18 χρόνια). Οι ερευνητές χρησιμοποίησαν τα ερωτηματολόγια: α) προσωπικών στόχων (TEOSQ), β) ευγενούς άμιλλας, και γ) προσωπικής βαθμολόγησης της σκόπιμης επιθετικής συμπεριφοράς που προκαλεί τραυματισμό στους αντιπάλους. Τα αποτελέσματα προσδιόρισαν ότι ο χαμηλός προσανατολισμός έργου ανταποκρίνεται με αποδοχή της έλλειψης άμιλλας στο παιχνίδι. Ο υψηλός προσανατολισμός για την ικανοποίηση του εγώ συνδέεται με την αποδοχή της νομιμότητας της επιθετικής συμπεριφοράς των αθλητών. Διαφορές εμφανίστηκαν μεταξύ των αγοριών και κοριτσιών αθλητών/τριών της καλαθοσφαίρισης. Τα αγόρια είχαν μεγαλύτερη προδιάθεση για να αποδεχθούν την νομιμότητα της έλλειψης άμιλλας. Αντίθετα τα

κορίτσια πίστευαν ότι κατά την συμμετοχή τους σε αθλητικές δραστηριότητες πρέπει να αποδέχονται περισσότερο την άμιλλα στο παιχνίδι. Οι ερευνητές κατέληξαν ότι ο προσδιορισμός των προσωπικών στόχων μας παρέχει πληροφορίες για τις απόψεις αθλητών/τριών σχετική με την θεώρηση της αποδεκτής ή μη συμπεριφοράς στον αθλητισμό.

Οι Duda και White (1992) εξέτασαν τους προσωπικούς στόχους και τις απόψεις για την αθλητική επιτυχία κορυφαίων χιονοδρόμων φοιτητών κολλεγίου. Σκοπός της έρευνας ήταν επίσης να εξετάσουν τα ψυχομετρικά χαρακτηριστικά σε αθλήματα με υψηλό επίπεδο ανταγωνιστικότητας.

Οι Duda και White (1992) χρησιμοποίησαν το TEOSQ κι εξέτασαν 81 αθλητές ($N = 81$) και 62 αθλήτριες ($N = 62$). Οι εξεταζόμενοι ήταν χιονοδρόμοι αθλητές κολλεγίου από τις νοτιοανατολικές Η.Π.Α που συμμετείχαν εθελοντικά. Ο μέσος όρος ηλικίας των χιονοδρόμων ήταν 21,4 χρόνια ($TA = 0,6$ χρόνια) και ο μέσος όρος εμπειρίας στο άθλημα ήταν 11,06 χρόνια ($TA = 9,1$ χρόνια).

Οι Duda και White (1992) συμπέραναν ότι οι προσωπικοί στόχοι συνδέοταν θετικά με τις απόψεις ότι η επιτυχία στη χιονοδρομία είναι αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς, ικανότητας και επιλεκτικής δραστηριότητας. Ο προσανατολισμός για το εγώ, συνδέοταν με το παράνομο πλεονέκτημα, την υψηλή ικανότητα, την επιλογή έργου που μπορεί κανείς να εκπληρώσει και τους εξωτερικούς παράγοντες που επηρεάζουν την επιτυχία.

Οι Martin, Mushett και Eklund (1997) εξέτασαν τον δομικό παράγοντα της μέτρησης της αθλητικής ταυτότητας αθλητών με

κινητικές αναπηρίες. Οι ερευνητές εξέτασαν εφήβους αθλητές με κινητικές αναπηρίες και πρότειναν ότι η κλίμακα μέτρησης της αθλητικής ταυτότητας καθορίζεται από τέσσερις παράγοντες. Ο σκοπός της συγκεκριμένης έρευνας ήταν οι μακροπρόθεσμες εξετάσεις για τις ψυχομετρικές ιδιότητες της κλίμακας μέτρησης της αθλητικής ταυτότητας. Διεθνείς κολυμβητές (N=78) (34 γυναίκες, 44 άνδρες) με κινητικές αναπηρίες, ηλικίας από 12 μέχρι 44 ετών (Μ.Ο. ηλικίας : 23,4 έτη) συμμετείχαν στην παρούσα εξέταση. Οι ερευνητές κατέληξαν ότι οι απαντήσεις των κολυμβητών με αναπηρίες υποστήριξαν την κατασκευαστική εγκυρότητα του ερωτηματολογίου για την μέτρηση της αθλητικής ταυτότητας (AIMS).

Οι Skordilis et al. (2001) εξέτασαν τους προσωπικούς στόχους αθλητών της καλαθοσφαίρισης και του μαραθωνίου δρόμου με καρότσι. Εξετάστηκαν για τους σκοπούς της έρευνας 243 αθλητές και αθλήτριες από τις ΗΠΑ στο TEOSQ. Δεν βρέθηκαν σημαντικές διαφορές ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες και ανάμεσα σε αθλητές της καλαθοσφαίρισης και του μαραθωνίου δρόμου στην ικανοποίηση έργου. Αντίθετα σημαντικές διαφορές παρατηρήθηκαν ανάμεσα σε διαφορετικά αγωνίσματα στην ικανοποίηση του εγώ. Οι μαραθωνοδρόμοι είχαν σημαντικά υψηλότερη προδιάθεση για ικανοποίηση τους στον αθλητισμό μέσω του εγώ και της προσωπικής επικράτησης τους έναντι των αντιπάλων, συγκριτικά με τους καλαθοσφαιριστές.

Οι προσωπικοί στόχοι αθλητών με καρότσι έχουν εξεταστεί στο παρελθόν σε αθλητές της καλαθοσφαίρισης του εξωτερικού (White & Duda, 1993; Skordilis et al., 2001). Αντίστοιχη

ερευνητική εργασία δεν έχει εκπονηθεί σε Έλληνες αθλητές της καλαθοσφαίρισης με καρότσι. Η παρούσα έρευνα σχεδιάστηκε για να εξετάσει τους προσωπικούς στόχους των αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από την περιοχή της Θεσσαλίας.

Μέθοδος

Συμμετέχοντες

Συμμετείχαν 19 αθλητές της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από τρεις διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας (Τρίκαλα, Καρδίτσα, Λάρισα). Οι συμμετέχοντες είχαν διαφορετικές κινητικές αναπηρίες που τους υποχρέωναν να συμμετέχουν στην καλαθοσφαίριση αποκλειστικά με καρότσι, όπως τραυματισμό στην σπονδυλική στήλη, δισχιδή ράχη, πολυομυελίτιδα, ακρωτηριασμούς, και άλλες (Σχήμα 1). Οι αθλητές ήταν όλοι ενήλικοι άνδρες ($N = 18$) και γυναίκα ($N = 1$) και αγωνίζονταν στο πρωτάθλημα της Β' Εθνικής κατηγορίας της Ομοσπονδίας Σωματείων Ελλήνων Καλαθοσφαιριστών με Καρότσι (ΟΣΕΚΚ).

Διαδικασία

Η ερευνήτρια πραγματοποίησε δύο επισκέψεις σε καθεμιά από τις τρεις ομάδες που εξετάστηκαν, στο χώρο προπόνησής τους. Η αρχική επίσκεψη έγινε με στόχο την γνωριμία με τους αθλητές των ομάδων. Η δεύτερη επίσκεψη είχε στόχο την διανομή και συμπλήρωση των ερωτηματολογίων. Η ερευνήτρια επέβλεψε την συμπλήρωση των ερωτηματολογίων και παρείχε οδηγίες για την ορθή συμπλήρωση τους από τους αθλητές. Η εξέταση πραγματοποιήθηκε τους μήνες Φεβρουάριο, Μάρτιο και Απρίλιο του 2001.

Ερευνητικό Εργαλείο

Χρησιμοποιήθηκε το ερωτηματολόγιο Προσωπικών Στόχων (Task & Ego Orientation in Sport Questionnaire) (TEOSQ; Duda, 1989). Το TEOSQ εξετάζει την προδιάθεση για ικανοποίηση των αθλουμένων μέσα από: α) το εγώ (ego orientation), και β) μέσα από το έργο (task orientation). Το TEOSQ αποτελείται συνολικά από 13 προτάσεις οι οποίες χωρίζονται σε 2 παράγοντες προδιάθεσης για: α) εγώ (6 προτάσεις) και β) έργο (7 προτάσεις). Οι συμμετέχοντες προσδιορίζουν πόσο συμφωνούν ή διαφωνούν με καθεμία από τις 13 προτάσεις του ερωτηματολογίου σε 5-βάθμια κλίμακα (1: συμφωνώ απόλυτα, 2: κάπως συμφωνώ, 3: ούτε συμφωνώ ούτε διαφωνώ, 4: κάπως διαφωνώ και 5: διαφωνώ απόλυτα). Η Duda (1989) περιέγραψε δείκτες αξιοπιστίας alpha για το εγώ και το έργο αντίστοιχα (ego alpha: .90 & task alpha: .86). Στην παρούσα έρευνα οι δείκτες αξιοπιστίας alpha κυμαίνονταν από: α) .69 για το εγώ (ego orientation), και β) .79 για το έργο (task orientation).

Στατιστική Ανάλυση

Χρησιμοποιήθηκε το στατιστικό πρόγραμμα των κοινωνικών επιστημών για την ανάλυση των αποτελεσμάτων (Statistical Package for the Social Sciences) (SPSS; Norusis, 1993).

Αποτελέσματα-Συζήτηση

Εξετάστηκαν οι Προσωπικοί Στόχοι των αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από την Θεσσαλία. Χρησιμοποιήθηκε το ερωτηματολόγιο των Προσωπικών Στόχων για τους σκοπούς της έρευνας (TEOSQ; Duda, 1989). Συγκεκριμένα εξετάστηκε η

προδιάθεση για ικανοποίηση μέσα από το έργο (task orientation) και μέσα από το εγώ (ego orientation).

Απάντησαν συνολικά στις 13 ερωτήσεις του TEOSQ 19 αθλητές. Οι αθλητές προέρχονταν από τρείς διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας. Συγκεκριμένα χωρίζονταν σε αθλητές των Τρικάλων (Αστέρας) ($N = 5$), της Καρδίτσας (Φαέθων) ($N = 5$) και της Λάρισας (Θεσσαλός) ($N = 9$) (Σχήμα 2). Οι αθλητές χωρίζονταν επίσης σε άνδρες ($N = 18$) και γυναίκα ($N = 1$) (Σχήμα 3). Τα δημογραφικά χαρακτηριστικά των συμμετεχόντων αθλητών/τριών παρουσιάζονται αναλυτικά στον Πίνακα 1.

Τα αποτελέσματα της εξέτασης προσδιόρισαν ότι οι αθλητές της καλαθοσφαίρισης είχαν συνολικά, υψηλή προδιάθεση για ικανοποίηση μέσω του έργου ($MO = 1,29$). Αντίθετα, η ικανοποίηση των αθλητών μέσω του εγώ βρίσκονταν χαμηλότερα ($MO = 2,62$). Οι αθλητές ήταν αναποφάσιστοι και δεν αντιλούσαν απαραίτητα ικανοποίηση του εγώ μέσα από την επικράτηση τους στον αθλητισμό.

Εξετάστηκαν οι διαφορές στους προσωπικούς στόχους ανάμεσα στις τρείς διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας. Συγκεκριμένα, μετρήθηκε η ικανοποίηση του εγώ και του έργου για τις ομάδες των Τρικάλων, Καρδίτσας και Λάρισας. Τα αποτελέσματα παρουσιάζονται στο Σχήμα 4.

Μετρήθηκε η ικανοποίηση του εγώ στους αθλητές από τις τρείς ομάδες. Βρέθηκε ότι οι μέσοι όροι των αθλητών από την Λάρισα προσδιόριζαν υψηλότερη προδιάθεση για ικανοποίηση του εγώ, ενώ ακολουθούσαν οι αθλητές από τα Τρίκαλα και τέλος οι αθλητές από την Καρδίτσα. Στη συνέχεια μετρήθηκαν με One-Way

ANOVA οι διαφορές στατιστικά του εγώ ανάμεσα στις τρείς ομάδες και δεν βρέθηκαν σημαντικές διαφορές ανάμεσα τους. Η σύγκριση ανάμεσα στις τρείς ομάδες παρουσιάζετε αναλυτικά στον Πίνακα 2.

Μετρήθηκε η ικανοποίηση του έργου στην συνέχεια στις τρείς ομάδες. Βρέθηκε ότι οι μέσοι όροι των αθλητών από Καρδίτσα και Τρίκαλα προσδιόριζαν υψηλότερη προδιάθεση για ικανοποίηση του έργου από την Λάρισα. Επιπρόσθετα, οι αθλητές από Καρδίτσα και Τρίκαλα παρουσίαζαν σχεδόν την ίδια μεταξύ τους προδιάθεση για ικανοποίηση στον αθλητισμό μέσω του έργου. Μετρήθηκαν στην συνέχεια με One-Way ANOVA οι διαφορές στατιστικά του έργου ανάμεσα στις τρείς ομάδες και δεν βρέθηκαν σημαντικές διαφορές ανάμεσα τους. Η σύγκριση ανάμεσα στις ομάδες παρουσιάζετε αναλυτικά στον Πίνακα 3.

Τα αποτελέσματα της έρευνας συμφωνούν με τους ερευνητές (Brasile, Kleiber & Harnisch, 1991; Skordilis et al., 2001; White & Duda, 1993). Οι Brasile και συνεργάτες (1991) εξέτασαν αθλητές με και χωρίς αναπηρίες σε καρότσια και βρήκαν ότι η συμμετοχή τους στον αθλητισμό επηρεάζεται από τους παράγοντες της ικανοποίησης του εγώ, έργου, μέσα από την βελτίωση της φυσικής κατάστασης, την κοινωνική τους αλληλεπίδραση κι επαφή. Η ικανοποίηση μέσα από το έργο ήταν ιδιαίτερα σημαντική ειδικότερα για τους αθλητές που είχαν ασχοληθεί περισσότερο ουσιαστικά με τον αθλητισμό, ενώ η ικανοποίηση του εγώ βρίσκονταν αρκετά πίσω στις προτιμήσεις των αθλητών.

Οι White Duda (1993) βρήκαν ότι οι έφηβοι αθλητές με καρότσια από τον Καναδά, εμφανίζουν μεγαλύτερη προδιάθεση για

ικανοποίηση έργου από την συμμετοχή τους σε αθλητικές δραστηριότητες. Η ικανοποίηση μέσα από το εγώ βρίσκεται σε χαμηλότερα επίπεδα.

Οι Skordilis και συνεργάτες (2001) εξέτασαν ενήλικες αθλητές της καλαθοσφαίρισης και του μαραθωνίου δρόμου με καρότσι από τις ΗΠΑ. Βρήκαν υψηλότερη προδιάθεση για ικανοποίηση μέσα από το έργο και χαμηλότερη προδιάθεση για ικανοποίηση μέσα από το εγώ. Η ανάλυση των αποτελεσμάτων έδειξε επιπρόσθετα ότι υπήρχαν διαφορές και ανάμεσα στο φύλο και το αγώνισμα. Οι γυναίκες είχαν μεγαλύτερη προδιάθεση για ικανοποίηση έργου από τους άνδρες που υπερτερούσαν στην ικανοποίηση μέσα από το εγώ. Οι διαφορές που εξετάστηκαν ανάμεσα στα δύο αγωνίσματα (καλαθοσφαίριση και μαραθώνιος δρόμος) έδειξαν ότι οι μαραθωνοδρόμοι είχαν υψηλότερη προδιάθεση από τους καλαθοσφαιριστές για ικανοποίηση μέσα και από τους δύο βασικούς παράγοντες (έργο κι εγώ).

Οι αθλητές της καλαθοσφαίρισης που εξετάστηκαν στην παρούσα έρευνα είχαν υψηλότερη προδιάθεση για ικανοποίηση έργου μέσα από την συμμετοχή, επιμονή και προσπάθεια τους στον αθλητισμό. Τα αποτελέσματα είναι χρήσιμα σε προπονητές και γυμναστές που έχουν ομάδες αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι και προσπαθούν να ενισχύσουν τους αθλητές τους ψυχολογικά. Τα προγράμματα άθλησης τους πρέπει να περιέχουν στοιχεία που ενισχύουν την επιμονή των αθλητών τους και την προσπάθεια σαν κύριους παράγοντες επιτυχίας. Η νίκη και η επικράτηση κατά των αντιπάλων δεν πρέπει να αποτελεί τον κύριο

στόχο της προετοιμασίας των αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι για τους αγώνες.

Στο μέλλον, κρίνεται απαραίτητη η επανάληψη της έρευνας, με την εξέταση μεγαλύτερου δείγματος αθλητών στην Ελλάδα για την γενίκευση των αποτελεσμάτων. Πιθανά η εξέταση στο μέλλον αθλητών και αθλητριών με καρότσια, από διαφορετικά αγωνίσματα, που αγωνίζονται σε διαφορετικές κατηγορίες και έχουν εκ γεννητής ή επίκτητη αναπηρία να μας δώσει διαφορετικά αποτελέσματα.

Βιβλιογραφία

Brasile, F., Kleiber, D., & Harnisch, D. (1991). Analysis of participation incentives among athletes with and without disabilities. Therapeutic Recreation Journal, 25(1) First Quarter, 18-32.

Carmack, A., & Martens, R. (1979). Measuring commitment to running: A survey of runner's attitudes and mental states. Journal of Sport Psychology, 1, 25-42.

Corbin, B., & Lindsey, R. (1985). Concepts of Physical Fitness. Jowa: Wm. C. Brown Publishers.

Duda, J. (1989). Relationship between task and ego orientation and the perceived purpose of sport among high school athletes. Journal of Sport and Exercise Psychology, 11(2), 318-335.

Duda, J., Olson, L., & Templin, T. (1991). The Relationship of Task and Ego Orientation to Sportsmanship Attitudes and the Perceived Legitimacy of Injurious Acts. Research Quarterly for Exercise and Sport, 62(1), 79-87.

Duda, J., & White, S. (1992). Goal orientations and beliefs about causes of sport success among elite skiers. The Sport Psychologist, 6, 334-343.

Fung, L. (1992). Participation motives in competitive sports: A cross-cultural comparison. Adapted Physical Activity Quarterly, 9(2), 114-122.

Fung, L., & Fu, F. (1995). Psychological determinants between wheelchair sport finalists and non-finalists. International Journal of Sport Psychology, 26, 568-579.

Gould, D., Feltz, D., & Weiss, M. (1985). Motives for participating in competitive youth swimming. International Journal of Sport Psychology, 16, 126-140.

Martin, J., Mushett, C., & Eklund, R. (1997). Factor structure of athletic identity measurement scale with athletes with disabilities. Adapted Physical Activity Quarterly, 14(1), 74-82.

McNair, D., Lorr, M., & Doppleman, F. (1971). Profile of Mood States. San Diego, CA: Educational and Industrial Testing Service.

Norusis, M. J. (1993). SPSS for Windows: Advanced Statistics Release 6.0. Chicago, IL: SPSS.

Reid, G., & Prupas, A. (1998). A documentary analysis of research priorities in disability sport. Adapted Physical Activity Quarterly, 15(2), 168-178.

Skordilis, E. (1998). Competitive, Goal and Sport Orientations of Wheelchair Athletes. Unpublished Doctoral Dissertation, Springfield College, Springfield, MA.

Skordilis, E., Koutsouki, D., Asonitou, K., Evans, E., Jensen, B., & Wall K. (2001). Sport orientations and goal perspectives of wheelchair athletes. Adapted Physical Activity Quarterly, 18, 304-315.

Spielberger, D., Gorsuch, L., & Lushene, E. (1970). STAI manual. Palo Alto, CA: Consulting Psychologist Press.

White, S., & Duda, J. (1993). Dimensions of goals and beliefs among adolescent athletes with physical disabilities. Adapted Physical Activity Quarterly, 10(2), 125-136.

Williams, M., & Kolkka, T. (1998). Socialization Into Wheelchair Basketball in the United Kingdom: A Structural Functionalist Perspective. Adapted Physical Activity Quarterly, 15, 357-369.

Πίνακας 1

Δημογραφικά Χαρακτηριστικά των Συμμετεχόντων Αθλητών/τριών της
Καλαθοσφαίρισης με καρότσι

Μεταβλητή	Μ.Ο	Τ.Α	Ελαχ.	Μεγ.	<u>N</u>
Φύλο					18
Ανδρες					01
Γυναίκες					05
Περιοχή					05
Τρίκαλα					05
Καρδίτσα					09
Λάρισα					08
Τύπος Αναπηρίας					02
Τραυματισμός ΣΣ					05
Δισχιδή Ράχη					01
Πολυομυελίτιδα					03
Ακρωτηριασμός					
Άλλο					
Ηλικία	35,53	8,29	22	50	19
Έναρξη	11,79	11,85	00	29	14
Αναπηρίας					
Χρόνια	03,12	02,50	00	07	17
Συμμετοχής					
Έργο	1,29	0,36	1,00	2,14	19
Task					
Εγώ	2,62	0,74	1,00	3,50	19
Ego					
Έργο (Task)					
Τρίκαλα	1,14	0,20	1,00	1,43	05
Καρδίτσα	1,17	0,19	1,00	1,43	05
Λάρισα	1,43	0,46	1,00	2,14	09
Εγώ (Ego)					
Τρίκαλα	2,63	0,30	2,33	3,00	05
Καρδίτσα	2,33	0,89	1,33	3,33	05
Λάρισα	2,77	0,85	1,00	3,50	09

Πίνακας 2

One-Way ANOVA Εξετάζοντας τις Διαφορές Ανάμεσα στις Τρείς

Διαφορετικές Ομάδες της Θεσσαλίας στην Ικανοποίηση του Εγώ

(ego orientation)

Source	SS	df	MS	F	<u>p</u>
Between Groups	0,62	02	0,31	0,53	,596
Within Groups	9,31	16	0,58		
Total	9,93	18			

Πίνακας 3

One-Way ANOVA εξετάζοντας τις διαφορές ανάμεσα στις τρεις
διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας στην ικανοποίηση του έργου
(task orientation)

Source	SS	df	MS	F	<u>p</u>
Between Groups	0,35	02	0,18	1,39	,277
Within Groups	2,02	16	0,13		
Total	2,37	18			

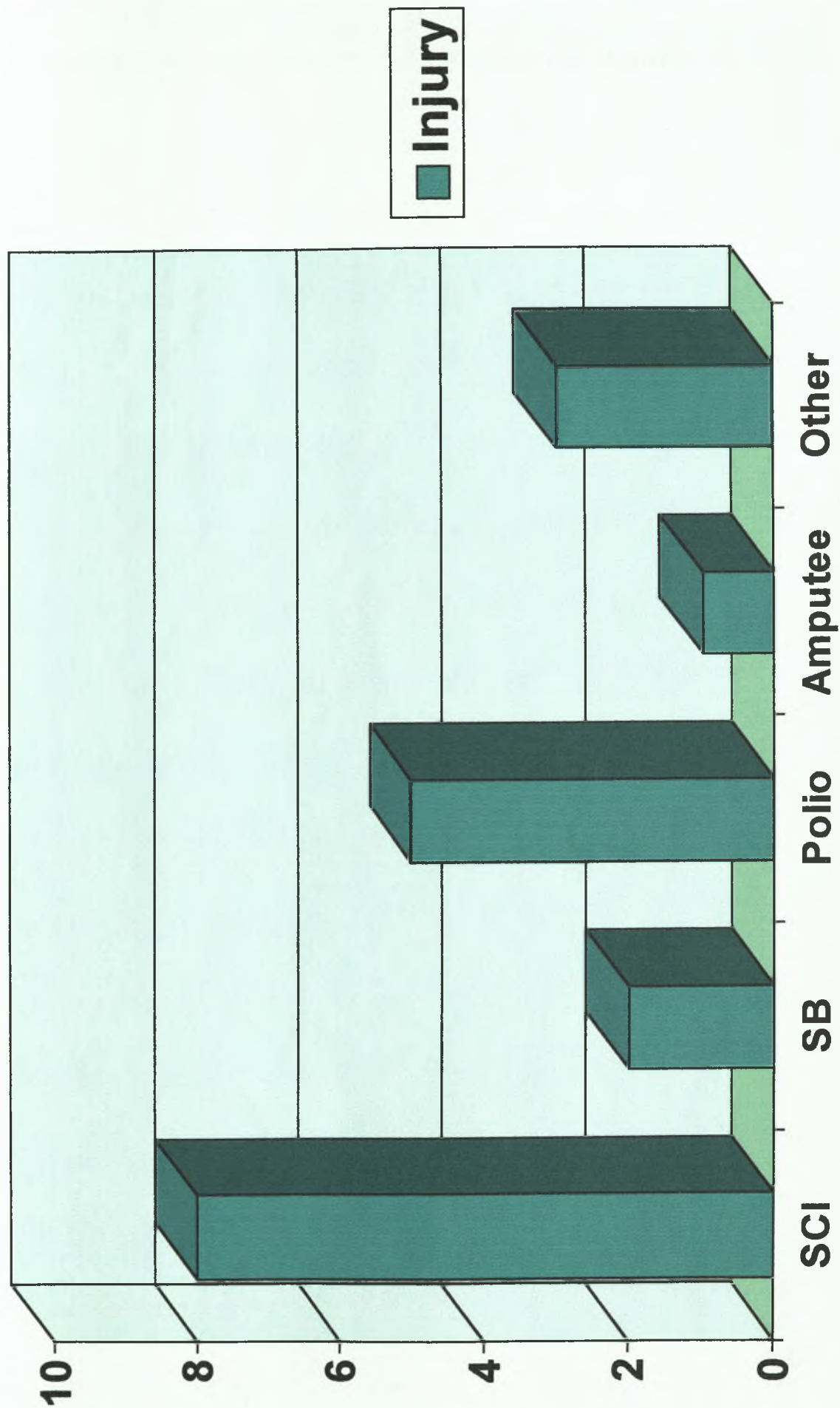
Σχήμα 1.

Τραυματισμοί αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι

Σχήμα 1. Τραυματισμοί αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι

SCI: Τραυματισμός Σπονδυλικής Στήλης, SB: Δισχιδής Ράχη,

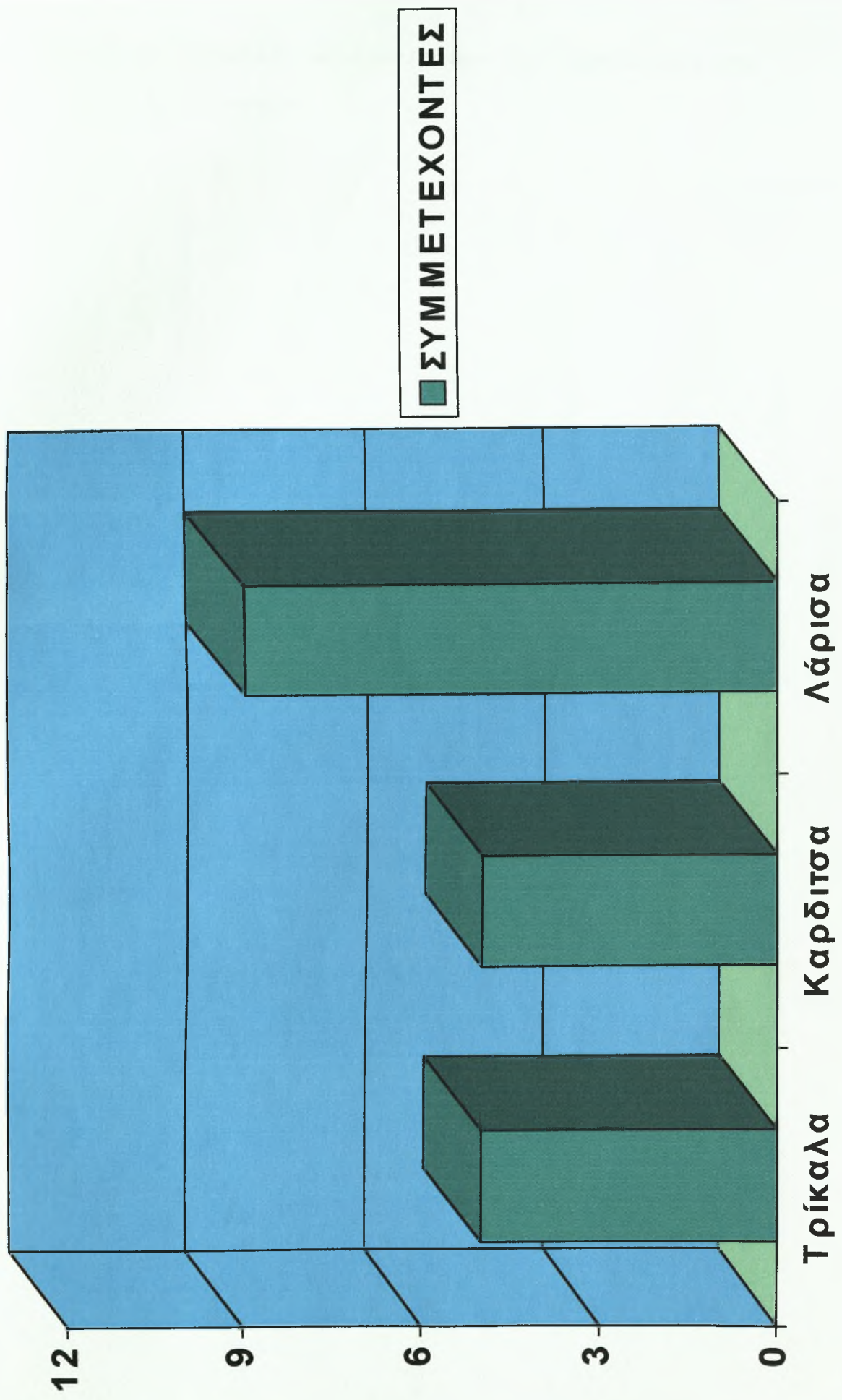
Polio: Πολυομυελίτιδα, Amputee: Ακρωτηριασμός, Other: Άλλο

Σχήμα 2.

Αριθμός συμμετεχόντων από διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας

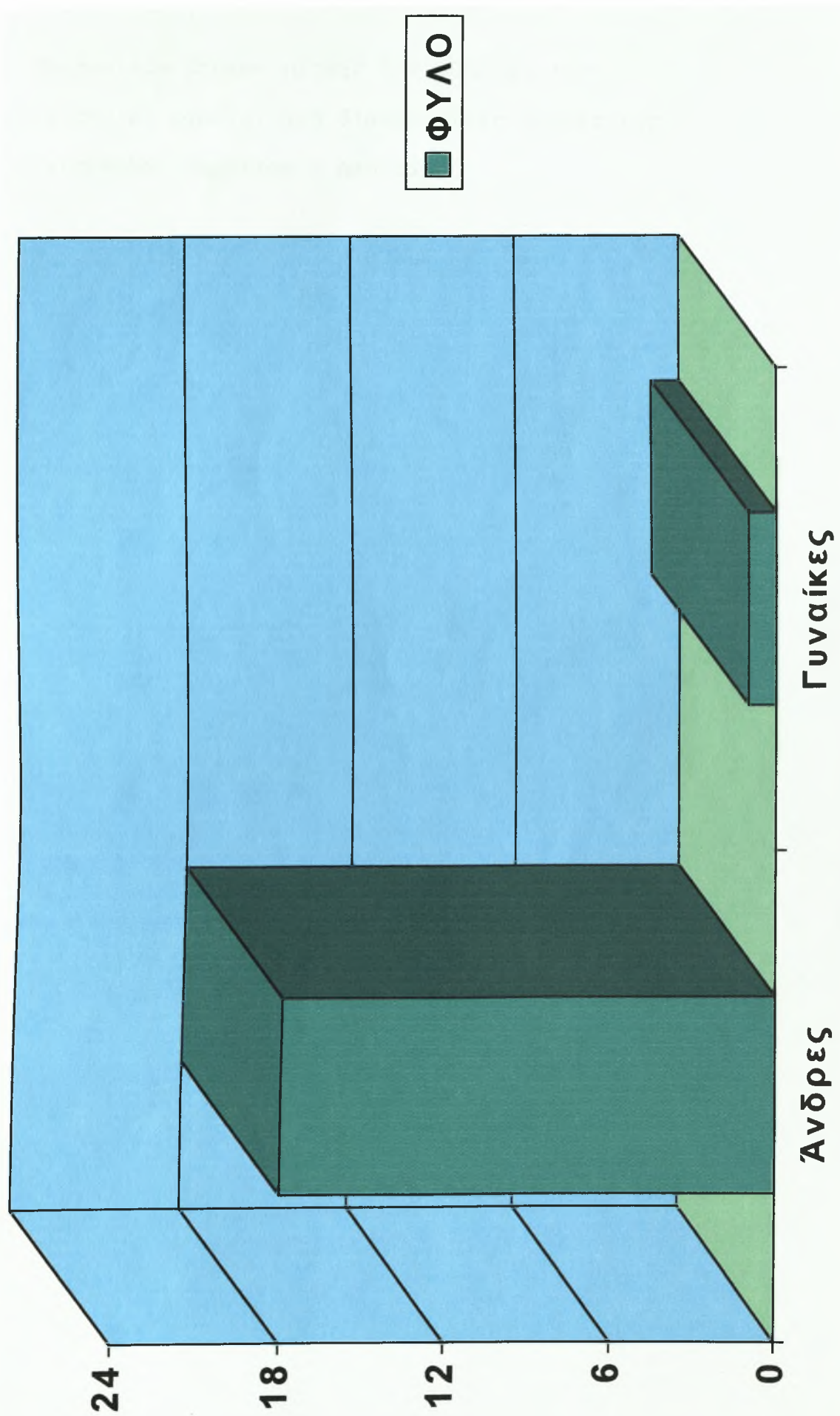
Σχήμα 2. Αριθμός συμμετεχόντων από διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας

Σχήμα 3.

Αριθμός ανδρών και γυναικών αθλητών/τριών της καλαθοσφαίρισης
με καρότσι από την Θεσσαλία

Σχήμα 3. Αριθμός ανδρών και γυναικών αθλητών/τριών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από την Θεσσαλία

Σχήμα 4.

Διαφορές Προσωπικών Στόχων μεταξύ των αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρότσι από διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας (Τρίκαλα, Καρδίτσα & Λάρισα)

Σχήμα 4. Διαφορές Προσωπικών Στόχων μεταξύ των αθλητών της καλαθοσφαίρισης με καρτόσι από διαφορετικές ομάδες της Θεσσαλίας (Τρίκαλα, Καρδίτσα & Λάρισα)

(1: Συμφωνώ Απόλυτα 2: Κάπως Συμφωνώ 3: Ούτε Συμφωνώ Ούτε Διαφωνώ 4: Κάπως Διαφωνώ 5: Διαφωνώ Απόλυτα)

